

PODZEMNÍ DUCHOVÉ

„Ano, je tomu již šedesát let, co jsem se stal havířem. Jako by se to stalo dnes, pamatuji se na jednu událost, která se mně přihodila hned v prvním měsíci mého nastoupení do práce.

V práci jsem byl vždy jeden z prvních. Právě jsem měl šichtu ranní. Ta započínala o páté hodině ráno. Noční šichty tenkrát nebyly. Můj otec neměl žádné hodiny, a tak se stalo, že jsem vždy, pospíchal, a přišel dříve, nežli jsme měli nařízeno.“

„Bylo v zimě před vánočními svátky. Mrzlo, jen to fičelo. Já, navyklý časněji vstávat, spěchám na šichtu. Měsíček krásně svítil a zdálo se, jako by mně říci chtěl, že přicházím dnes pozdě. I zrychlím krok a za několik okamžiků jsem na místě. Avšak jaké bylo moje překvapení, že nevidím na šachtě ani živé duše.

Snad jsou již dole a pracují pilně, domníval jsem se. Hned rozžal jsem kahanec a začnu slézati do jámy za známými druhy. Sotva ale slezu asi 20 sáhů, zhasne mi světlo. Co dělat? přemítám; jít nahoru a znovu kahanec rozsvítit, nebo slézt do šachty beze světla? Rozhodl jsem se pro to druhé. Slézám. Dlouho to trvalo. Konečně jsem dole; avšak kde jsou kamarádi? Všude čirá tma. Teprve teď vidím, že jsem přišel dříve, než určeno. Rozličné myšlenky mi křižovaly v hlavě, a zmocnil se mne náramný strach. Najednou vidím světlo, ale velmi malé a vzdálené. Tam jsou, myslím si a již jsem na cestě ke světlu. Musel jsem kráčet velmi dlouho, nahromaděné kamení mi v rychlejší chůzi bránilo. Jdu asi půl hodiny, avšak světlo

bylo ode mne pořád daleko. Konečně jsem u světla. Vidím veliké množství horníků, jak pracují. Jedni vozí na táčkách, druzí na vozíčkách, opět jiní kopají uhlí atd. Již z daleka volám: „Zdař Bůh!“ Nic. „Dejte světla!“ pravím. Opět ticho. Horníci pracují dále, nepromluví jeden s druhým ani slovíčko. To mě dost překvapilo. „Zdař Bůh kamarádi!“ volám hlasitě. Však co to? Najednou zmizí veškerá světla a je opět čirá tma!

Já stojím jako zkamenělý, když tu najednou slyším za sebou ve značné vzdálenosti veselý hovor, světla se blíží, až poznávám své druhy. A vykřiknu radostí, ale v tu chvíli přišla na mne mdloba a já klesnul na hromadu kamení. Když mne opět vzkřísili, divili se, jak jsem sám mohl na tato místa přijít. Když však jsem jim svou příhodu vypravoval, lekli se a řekli: „Nevyzpytatelné jsou skutky Boží! Budiž jméno Páně pochváleno. To byli podzemní duchové!“ Načež se rozloučili horníci přátelským pozdravem „zdař Bůh!“ a pustili se do práce.“

„Od těch dob,“ pokračoval stařeček, „nešel jsem nikdy sám do jámy, i kdybych byl dříve nebo později přišel do práce. To co jsem zažil, zůstane u všech havířů dlouho v paměti, a od těch dob nikdo neodváží vejít sám do šachty. Nyní musím dále, jelikož je již poledne,“ pravil stařeček.

Já však, podáváje mu pravici svou, rozloučil jsem se s ním srdečně, a poděkoval mu za vypravování, ale od těch dob jsem ho více nespátril, ačkoli jsem se po něm všude poptával.

WEB: www.oceti.cz/sihaspap/
vyslo: 6. 5. 2026

Ilustrace: Testárka fotky: Canon G7X
e-mail: [sihasapa@centrum.cz](mailto:sihaspap@centrum.cz)

autoři vydání: Michael a Pavouk (tel. 605 150 727)
příspěvky: Michael

Jak to zvládáme

CO SE STALO

22. 4. — bylo teplo a slunečno. Schůzku jsme venku začali, a v klubovně zakončili.

I dnes bylo před klubovnou připravené hřiště, a i dnes jsme začali hledáním ‚hesla pro dnešní den‘. Tentokrát jsme hledali v medvědí česneku, protože už začal kvést. Ten, kdo našel sedm kolíků, a vyluštil, získal slovo - **PODKOVA**.

Potom jsme se přesunuli k hřišti. Seznámili se způsobem počítání a na čtyři kola zahráli hod podkovou.

Doplňli jsme další kruh a vytvořili herní prostor pro hru Včeličky a pavouci. Postupně jsme se všichni vystřídali v obou rolích. (No, a protože neshody převážily nad zaujetím pro hru, bylo to poslední, co jsme hráli...)

Na poslední část schůzky jsme se přesunuli do klubovny, odehráli tři tahy na plánu, připomněli si všechny víkendové akce, předali ocenění Výzvy pro všechny, kteří se zúčastnili nedělní soutěže »TREFA«, a rozdali si »nové číslo« oddílového časopisu... no a pak si sbalili věci, a vydali se k domovům.

29. 4. — bylo slunečno, ale docela chladno (zvláště když foukalo). Schůzka začala venku, a zakončili jsme ji v klubovně.

Oko se na dnešek omluvil, ale objevila se Kája, která pomohla s hodnocením, a byla zpestřením her, do kterých se zapojila.

Dnes bylo před klubovnou položené lano, ale začali jsme hledáním ‚hesla pro dnešní den‘. Hledali jsme lístky na plotě. Plot je docela dlouhý, a snad tím se stalo, že si některá písmena unikala. Ten, kdo našel devět míst, vyluštil, a získal slovní spojení - **SIRNÉ POEP**. (ano chyba — mělo být **SIRNÉ POLE**)

Vysvětlili jsme si pravidla, rozdali si **LINO** čtverce, a mohli bychom začít, ale někteří cvičili. (tedy pokoušeli se). Postupně jsme se přesunuli a start a začali se zdoláváním vzdálenosti, přes sirné pole. (Zápolení vyústilo v překážení a pošťuchování...)

Z lana jsme vytvořili přiměřeně velký ovál a zahráli si hru vlci a ovce. V rolích vlků se postupně objevili všichni, někteří vícekrát, některé bavilo být unikající ovci...

V lehce upraveném oválu jsme si pak zahráli vracečku. Tentokrát se nepodařili nikomu vybit všechny, a tak jsme „restart“ nezažili...

Potom jsme se přesunuli do klubovny, odehráli tři tahy na plánu, sbalili si věci, uklidili skleničky, a pak hurá domů...

